

טיב הקהילה

ב"ד

עקב
כ' אב תשפ"ד

המנים לפי אופק דרושים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	6:38
מוצ"ש"ק	7:50
ר"ת	8:30

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש"א	8:37	סו"ת"א	9:58
סוק"ש"ב	9:23	סו"ת"ב	10:29

המנים לפי ששוק קיץ

נ"לוק מס':

743

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

קשה מנשוא בקשו רחמים וגם ישבו בתענית עד שנמסר בידם והרנוהו, וכאמור שמאו אין מבינים למה יחשוק הלב לדבר אוילי כעין זה. וכיון שכלל הוא בידיו שהתורה היא נצחית צריכים בני ימינו להבין מה רוצה הכתוב ללמד אותנו? הרי אותנו אין צריכים להזהיר מתקלת הפסילים כי אין מי שיאחיב אותה עלינו לא במישרין ולא בעקיפין.

אולם כשמעינים במה שמספרים לנו חז"ל (שם) בענין הריגתו של היצר הרע של עבודה זרה, אנו

רואים שגם יצר הרע דעריית הוא במידת מה דומה ליצר הרע של עבודה זרה, שכן הגמרא מספרת שם שאחד שהצליחו אנשי כנה"ג לאבד את היצר של עבודה זרה בקשו גם כן להרוג את היצר של עריות ומדוע דוקא אותו יצר הרע? שכן גם יצר זה מתגרה עם האדם ומנסה להחטיאו מבלי שיבין האדם על מה ולמה הוא חפץ בכך, ותבין שבכדי שיהיה ביכולתו של היצר לפתות על דבר שאין לו פשר, מוטל עליו להתגרות מאוד בהמתפתח, וראו אנשי כנסת הגדולה שגם התגרות כעין זו קשה הוא מנשוא כי לפעמים הוא ממש דומה ליצרא דע"ז שאין אדם יכול לעמוד בפניו, ולכן רצו לבטל גם אותו, והוברר הדבר שהצדק עמם כשחבשוהו שלושה ימים אז ראו שמבלעדיו אין מי שתאב לתאוה חומרית זו, מאחר שמדובר בדבר שאין בו טעם והבנה שכלית, ורק מפני שחששו לקיום העולם הוכרחו להניחו, ורק הכחישו את כוחו בזה שסימאו את עיניו.

לאור האמור יש לומר שבימינו מתכוונת התורה לעורר במקרא זה על יצרא דעריית שהוא בחינת יצרא דע"ז, וכפי שרואים שבימינו המציא יצר זה המצאה חדשה כתחבולה להתגרות על ידה עם האדם הלוא הוא האינטרנט הטמא וכל אדם כשר בשמעו שמדובר באמצעי המבקש לכלות את נשמתו, מבין שעליו להתרחק מאוד מטומאה זו לבל תגע בו נשמתו, ולכן מתחכם היצר ומפתה את האדם שבאמצעות האינטרנט יוקל לו מאוד גם לענינים אחרים, ובעיקר מנסה לפתותו שבאמצעותו יהיה ביכולתו להחפרנס בקל ובכבוד, ובענין המכשולים הוא מפתה שהבוחר בטוב יכול בכל מצב לשמור את עיניו מראות ברע, ויחזיק בו רק לצורך הפרנסה וכך מתפתים הרבה תמימים על ידו ומביאים תועבה אל ביתם ר"ל, והרבה מן הפשרנים מחזיקים טומאה זו גם בתוך חיקם ממש ר"ל, ולבסוף כבר הוכיח הנסיון שכל המחזיקים באינטרנט פרוץ אינם מחזיקים מעמד ונמשכים גם אחר חלק התועבה שבו, ועל אף שמלכתחילה היה סבור שדעתו יפה ולא ימשך ח"ו אחר ראות עיניו, הוא רואה לבסוף שהרוח שטות מושכו להרע ונעשה ממש 'זרם כמורה' מבלי להבין למה ומדוע. ולכן עלינו לשמוע לאזהרת התורה: **שקץ תשקצנו ותעב ותעבנו** מכל וכל, **כי חרם הוא** גם מרווחים צדדיים.

והש"ת יערה עלינו רוח טהרה ויחיש לגאלינו ויתקיים בנו מקרא שכתוב (ויאל ב: כ) 'זאת הצפונה ארחיק מעליכם' בב"א.

השמירה על גדרי הקדושה

ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמוהו שקץ תשקצנו ותעב ותעבנו כי חרם הוא: ז. כ. ...

זה הכתוב מעורר תמיה לכאורה, שהרי במקרא שלפניו כבר הזהיר שפסילי אלהים תשרפון באש, ואפילו על הטפלים לאלו הפסילים הזהיר הכתוב לבל יהנו מהם וכלשונו בהמשך: 'לא תחמוד כסף וזהב עליהם, ועל אף שהכסף והזהב בעצמן אינן עבודה זרה ולא נועדו כי אם לפארת, בכל זאת חששה התורה שמא תצא דבר תקלה על ידך, ואחר אזהרה כעין זו מיותרת היא לכאורה האזהרה שלא להכניס עבודה זרה בבית.

ובדרך המוסר יש לומר, שאכן הא גופא רצתה התורה לגלות לנו שיצרא דעבודה זרה תקיף הוא ביותר, וגם אחר שהתורה הזהירה על שריפת הפסילים, עוד יהיו כאלו שמלבד מה שלא יקיימו מצות ביעור כדבעי, עוד יחפצו לקיימן ולהחזיקן ברשותן, אולם מלכתחילה לא יהיה בכוננתם לעבוד את האילים ח"ו, כי האדם המאמין באלקיו אי אפשר להיצר להסיתו שימרוד באלקיו בשאט נפש, שהרי יודע הוא שאדם מישראל לא ישמע לו לעשות כזאת ולכן רק יפתה אותו שאם מחזיק את הפסילים רק לשם איזה תועלת ולא לשם עבודה זרה אין זה בגדר איסור, והרי זה כמי שביטלו מלהיות עוד עבודה זרה.

ועל זה מזהירו הכתוב **ולא תביא תועבה אל ביתך**, כי גם אם כעת נדמה לך שהפסל לא יזיק אותך במאומה, והנך חזק באמונתך שהקב"ה הוא זה המנהיג את עולמו, וכל האלילים אינם כי אם עץ ואבן, והנך לזעג להסוגדים להם דע לך, שדעתך היפה לא תמשיך בתוקפה אם תחזיק בביתך פסילי עבודה זרה, כי יצרא דעבודה זרה תקיף הוא מאוד, ורק בעודך רחוק ממנה אינך יכול להבין האין נמשכים אחרי התהוה, אבל אם תשהה קרוב עליהם ומה עוד שתכניסם בביתך אז יתגרה בך אותו היצר, ומבלי שתבין על מה ולמה עובדים אותם תחשל גם עתה ר"ל ותבוא למצב של **זוהית חרם כמוהו** ממש ר"ל, וכשם שיהיו חייבים לבער את הפסל, כך יהיו חייבים לבער גם אותך כיון שתעבוד את אלהיהם ר"ל, ולכן מראש עליך לדעת שהפסידים מרובה מתועלתם, **ושקץ תשקצנו ותעב ותעבנו** מכל וכל, **כי חרם הוא** גם מרווחים צדדיים.

הדברים הם בלתי מובנים לבני ימינו, כי כהיום זוכים אנו לשכל ישר שאינו יכול להבין איך היו יכולים להשתתחות לעץ ואבן, הרי רואים בחוש שמדובר ביציר גולמי שאינו יכול לפעול מאומה, אולם עלינו להבין ששעת נסיון שאנן, ובשנים קדמוניות בזמן שהיה יצרא דע"ז בתוקפה היו רבים נמשכים אחריהם וגם מלכי ישראל לא היו יכולים לעצור בעד רוחם ונכשלו בעוון חמור זה. הוי אומר, שרוח חזק מהסטרא אחרא התפשט מכה אותו היצר והמשיך אחריו אפילו בחידי האומה ממש, גם מבלי שידעו המה על מה ולמה נמשכים אחריה.

והנה כל זאת כבר היה ושוב לא תהיה, שהרי חז"ל מספרים לנו (יומא סט:) שלבסוף כשראו אנשי כנסת הגדולה שאותו יצר הרע

טיב המערכת

• והסיד ד' ממך כל חולי •

הזוהר הקדוש מגלה לנו סוד: שאם נגזרה גזירה על האדם ועוד לפני שיצאה הגזירה אל הפועל שב האדם הזה בתשובה, אזי אין הקב"ה רוצה יותר להענישו, ואותה הגזירה נשארת תלויה ועומדת, כי מצד אחד אינה מתקיימת אצל האדם שעליו היא נגזרה מכיון שהוא שב בתשובה ועכשיו הוא בריה חדשה, איש אחר, בבחינת 'אני היום לידתך, ולא אתו האדם החדש כבר לא מגיע שתתקיים בו הגזירה, אבל מצד שני, מאחר שכבר נגזרה הגזירה אינה יכולה להתבטל, מה עושה הקב"ה? לוקח את הגזירה ונותן אותה על גוי, כמו שכתוב: 'ואתן אדם תחתך, דורש הזוהר על הפסוק הזה: 'אל תקרי אדם אלא אדום, שהש"ת שם את הגזירה על אדום.

דרשה זו אפשר לדרוש על הפסוק בפרשתנו: 'והסיד ד' ממך כל חולי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שונאיך, שכאשר תחזור בתשובה אזי: והסיד ד' ממך כל חולי וכל מדוי מצרים הרעים, ומכיון שחזרתם בתשובה אז: לא ישימם בך, אבל מה הוא יעשה עם אותם הגזירות שכבר נגזרו? 'זנתם בכל שונאיך, הוא יעבירם אל השונאים שלכם מאומות העולם, ובספר 'צירוד המור' מסביר שזוהו חסד ד' גדול מאוד, כי מלבד מה שהקב"ה אינו מקיים עוד את הגזירה על החוזר בתשובה, הוא אינו מבטלה, כי השטן - המסטרנד אינו 'אוהב' שמבטלים גזירות, ואם הוא רואה שגזירה התבטלה אז הוא מחפש לקטרד על אותו אדם שביטלו מעליו את הגזירה, ולכן הקב"ה אינו מבטל את הגזירה, אלא מעבירה על ראשו של אחד משונאי ישראל החוטאים, כדי שהשטן לא יקטרד על זה האיש.

חודש התשובה כבר באופק, ואוטוטו מגיעים ימי התשובה והסליחות והרחמים כמה היינו רוצים שכל הגזירות שנגזרו על עם ישראל יעברו על שונאינו? אולי אם נזכר שע"י התשובה אנתנו מקבלים לא רק סליחה אלא גם 'העברה' של כל הגזירות, הצרות והמחלות לשונאינו, אולי התשובה שלנו תהיה הפעם שוננו

(ע"פ טיב תורה-עקב)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

זכר לחורבן

הקדמה

א. משחרב בית המקדש תקנו חכמים שהיו באותו הדור שכל דבר שמחה צריך לעשות בה זכר לחורבן הבית וכמו שכתוב: "אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתו", וכפי שיפורט בעז"ה להלן (ס"ב ס"ג) בתחילת הסיקון.

ב. וכאן מקום שראוי להרחיב בו הדבור, אלמלא לא היה אלא עון זה בדינו שאין מתאבלין על ירושלים כראוי, די להאריך גלותנו, והיא בעיני הסביבה קרובה היותר גלויה עצומה וחזקה לכל השמדות המופלגות הגדולות הנוראות המבהילות הרעיונים אשר מצאונו בגלות בכל מקומות פזורנו, על צווארנו נרדפנו, לא הונה לנו להרגיע גנוים עם שפלותנו ענינו ומרודנו, לפי שיצא האבל הלו מלבנו, בהיותנו שוקטים בארץ לא לנו, שכחנו את ירושלים ולא עלתה על לבבנו, ע"כ כמת מלב נשכחנו, מדור לדור נוסף עול על יוננו ומכאובנו, וכל אורה אמת יודה לדברינו... ואין צ"ל בשאר ימי השנה, אין זוכר ואין פוקד ואין זוכר דבר ממנה אפילו במחשבה לא בא זכרונה, כאילו מקרה הוא היה לנו וכו' (סידור בית יעקב דיני הדב).

שלא לנגן כלי שיר

ג. וכן גודו שלא לנגן בכלי שיר ומיני זמר, וכן כל משמיע קול של שיר לשמה בתוך אסור, ואסור לשומעם מפני החורבן (ס"ב).
ד. אבל שירה בפה אינו אסור אלא על היין (ס"ט).

ה. וי"א דאפילו בכלי שיר אין אסור אלא על היין, או למי שרגיל בהן כגון המלכים שעומדים ושוכבים בכלי שיר שזה אסור אף שלא על היין, ולכן יש לפחות באותן שיושבין על היין לאכול סעודתן ובחזן עומדין ומנגנין ובכל יום עושין כן, אך אפשר שיש מקום למנהגם כיון ד"א שאין אסור אלא משתה של יין בלי אכילה משא"כ אם הוא גם משתה של אכילה (ו"א ס"ב ושע"צ ס"ט).

ו. ולפי דיעה שניה הנ"ל שלא נאסר אלא בקביעות יש להחזיר ב"ח וחול המועד וכדו', אבל לשמוע בכל יום אסור (הליכות אבן ישיבא).

ז. ודעת הב"ח דאפילו שיר בפה שלא על היין ג"כ אסור, שלא התירו בגמ' אלא זמר של מושכי הספינות או מושכי הבקרים אבל של נגידים אסור כיון שהוא לשחוק בעלמא ולכן נשים המזמרות בפה בעת מלאכתן יש למחות להן, ואם אינן שומעות לנו מוטב שיהיו שונגין ואל יהיו מזידין, אמנם אם הן במקום שנמצאים שם גם אנשים ואלו מזמרות ואלו עונין אחריהן, ה"ז כאש בעניות ומצוה רבה לבלעל (ס"ב סק"ג).

ח. נשים המזמרות כדי ליישן התינוק מותר, אך אם יש עוד אנשים אחרים בבית יש ליהרר משום קול באשה ערוה, וכן יש ליהרר שלא לומר שירי ענבים ודברי נבלות לתנוק, דמלבד האיסור דמגני יצר הרע אנפשיה הרי גם מליד טבע רע לתנוק, ושומר נפשו ירחק מזה ויהירר לבני ביתו ע"ז (שעה"צ סק"ה).

ט. השומע קול מנגנים כשיצוים נפשו ובפרט צומות ה"ז בתמוז וט"ב ובי' בטבת שהם מפני חורבן ביהמ"ק יכוין לכפר עליו על מה ששמע קול כלי שיר תופים ומחולות בסעודות הרשות וע"י עיניו נפשו

טיבת הבניין

מטרת האכילה - כדי שנוכל לזכות לברך ברכת המזון

פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מוזנותיו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג, ואומר, שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולם מתים ברעב. נמצאו כולם מכוונים את לבם לאביהן שבשמים. אמנם מי שיש לו לבו לאביו שבשמים גם כשיהיה לו מוזנותיו מצויין לו, כי בכל יום יברך שלש פעמים להקב"ה בכוונה, ויכיר טובה להקב"ה על המזון אשר נתן לו, בודאי ראוי שיהיו מוזנותיו מצויין לו תמיד, ולא יצטרך לדאוג בכל יום על מוזנותיו.

המברך ברכת המזון בכוונה

אין שולט בו אף ושצף וקצף ותפילותיו מתקבלות

והב"ח (א"ח ס"י קפה בהג"ה) מביא בשם החשב"ץ (תשב"ץ קטן ס' שטו) שלכן לא נמצא אות ה' בברכת המזון, לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכוונה, אין שולט בו לא אף ולא שצף ולא קצף. והנה ידוע מה שאמר המגיד לפרן הבית יוסף, שיש להיזהר בברכת המזון בכוונה עוד יותר מכוונת התפילה, כי התפילה הוא רק מדרבנן לרוב הפוסקים ואילו ברכת המזון הוא מדאורייתא.

ואפשר להוסיף עוד טעם למה יש לכוין בברכת המזון כמו בעת התפילה, כי זייקא בזכות שיברך ברכת המזון בכוונה, יזכה שכל תפילותיו יתקבלו בשמים. שהרי כתב המהרש"א (פסוה מא); שאף הוא מלאך משחית המקטרג ואוסר תפילתם של ישראל במאסר שלא תבא לפניו יתברך. אך על ידי שמברך ברכת המזון, הרי נתבאר שבזכות זה אין שולט בו אף, ואינו יכול לקטרג עליו, וממילא יבואו ויתקבלו כל תפילותיו לפני אביו שבשמים.

כל הברכות צריך לאומרם בכוונה הראויה בקדושה ובטהרה

ובאמת לא רק ברכת המזון צריכים לברך בכוונה, רק גם כל הברכות שמברכים על האכילה במשך היום ברכה ראשונה ואחרונה, צריכים להיזהר לברכם בכוונה. וכמו שביאר הר"ק רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל, שלכן דוקא בברכת מעין שלש אומרים זנברך עליה בקדושה ובטהרה, ואילו בברכת המזון לא מוזכרים ענין זה, שמברכים בקדושה ובטהרה.

כי ברכת המזון לא מברכים בפתע פתאום רק עושים כמה הכנות לזה, לפני הסעודה נטילים מים ראשונים ולפני ברכת המזון נטילים שוב מים אחרונים, ורק אז מתחילים לברך, וממילא יותר קל לברך בכוונה מאחר שכבר זכה לקדושה על ידי הנטילת ידיים וכמו שאמרו חז"ל (ברכות נג); על הפסוק (ויקרא יא מד) 'כי אני ה' אלהיכם והתקדשתם והייתם קדושים, והתקדשתם - אלו מים ראשונים, והייתם קדושים - אלו מים אחרונים, אני ה' אלהיכם - זו ברכה. ולכן אין צורך להזכיר שמברכים ברכת המזון בקדושה ובטהרה, כי כבר נמצאים בקדושה ובטהרה עוד לפני שמתחילים לברך.

משא"כ ברכת מעין שלש, שמתחילים לברך אותה בפתע פתאום בלי שום הכנה ונטילת ידיים, בזה מצוי יותר שמברכים אותה בחטף שלא בכוונה ושלא בקדושה, ולכן צריכים להזכיר בתוך הברכה, ונברך עליה בקדושה ובטהרה, כדי להזכיר שכל ברכה וברכה צריכים לברך בקדושה ובטהרה ובכוונה. יעזור השי"ת, שאכן נזכה לברך כל הברכות בכוונה הראויה, ובפרט ברכת המזון, ועל ידי זה ניצל מכל אף ושצף וקצף, ויהיו מוזנותינו מצויים לנו כל ימי חיינו, ולא נצטרך לא לידי תמנת בשר דם ולא לידי הלואותם, רק נקבל כל מוזנותינו ופרנסתנו מיזו הרחבה והמלאה הפתוחה הקדושה והרחבה של הקב"ה.

בפרשתן כתיב (ת יג) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ואמר על זה מרן רבי ירוחם זצוק"ל דבר נפלא דהנה רוב האנשים כשהם ניגשים לאכול סעודה עיקר מטרתם בזה הוא עצם האכילה והשביעה, רק היות שאכלו ושבועו, נתחייבו בברכת המזון, ולכן הם מברכים. אך באמת צריך להיות לברך משם, עיקר המטרה צריך להיות הברכה המזון, רק היות שאי אפשר לברך כל עוד שלא אכל, לכן אוכלים ושותים כדי שיהיה לנו אפשרות לברך.

כביכול הקב"ה מבקש להאדם

שיברך אותו אחרי האכילה

שהרי אין כמעט שום אדם בעולם שזכה אי פעם במשך כל ימי חייו, שהקב"ה יבקש ממנו שיברך אותו בכיכול. רק אצל רבי ישמעאל בן אלישע הכהן גדול מציון כן (ברכות ז), שכשנכנס להקטיד קטורת לפני ולפנים ראה אכתריאל יה ה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא ואמר לו, ישמעאל בני, ברכני. אך שאר האנשים לא זוכים אפילו פעם אחת בחייהם לזכיה גדולה זו.

אמנם על ידי האכילה ושתייה, זוכה כל אדם לזה בבחינה מסוימת וכלשון הפסוק, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך, כביכול השי"ת מבקש מכל אדם, שיברך אותו - וברכת את ה' אלקיך. ואם כן כשינגשים להסעודה, בודאי צריך להיות עיקר המטרה והכוונה, כדי שנוכל לברך את השי"ת כביכול על ידי זה, כי זהו האפשרות היחידה שיש לאדם לזכות לזה, שהשי"ת יבקש ממנו שיברך, ורק מפני זה הוא אוכל ושותה, כדי שיוזכה לברך את ה'. ועל דרך זה ביאר הר"ק רבי שלמה מקרלין זצוק"ל (שמע שלמה, עקב) את הפסוק בפרשתן, ואכלת ושבעת - וברכת, שהיינו שעיקר השביעה שלך יהיה מהברכת המזון שאתה זוכה לברך, ולא מעצם האכילה.

הנשמה נהנית מהברכה ולא מעצם המאכל

והחיד"א הק' בספרו יוסף תהלות (תהלים סג ו) מביא בשם גורי האר"י זצ"ל, שכן הוא באמת עצם המאכל הוא מזון המשביע רק את הגוף, ואילו הברכה הוא המזון והשביעה של הנשמה. והוא כוונת הפסוק בפרשתן, (ג ת) למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, פירוש, האדם שהוא הנשמה, אינו מקבל חיות מעצם הלחם לבדו, רק על ידי כל מוצא פי ה' שהוא הברכה על האכילה, מזה יחיה האדם - שהוא הנשמה.

הטעם שהמברך בכוונה זוכה שמונותיו מצויין לו תמיד

ובאמת כשינגשים בכוונה הראויה אל האכילה, יתכן שאפילו עצם האכילה יהיה כבר עבודה ורחיית ומזון הנשמה. וביותר מזה, כשהאכילה הוא מתוך הכרה שהשי"ת נתן לנו המאכלים והמשקאות ושעריכים להכיר טובה להקב"ה על זה, ממילא זה גורם שגם יברך ברכת המזון בכוונה עצומה, כי ירגיש באמת שהוא צריך לברך ולהודות להקב"ה על המזון אשר נתן לו.

ועל פי זה מובן מה שכתב החינוך (מצוה תל) 'כך מקובל אני מרבתי ישמרם אל, שכל הזוהר בברכת המזון, מוזנותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו. דהנה הטעם שאין כל אדם זוכה לכך שיהיו מוזנותיו מצויין לו תמיד בכבוד, הוא כדי שיעטרך לבקש כל יום מחדש להקב"ה על מוזנותיו.

וכמו שאמרו בגמרא (יומא עו). שאלו תלמידי את רבי שמעון בן יוחי, מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה, אמר להם, אמשול לכם משל למה הדבר דומה, למלך בשר דם שיש לו בן אחד. פסק לו מוזנותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל

בהפטרה של שבת קודש דגן, השבת השנייה מסדרת 'שבעה דנחמא', נמנה הנביא ישעיהו את לב ישראל הנשבר והנדכה מחמת החורבן הגדול: **שְׂאֵי סָבִיב עֵינַיךָ וְרֵאֵי כְּלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ.**

זו היא נחמה החודרת לנבכי נפש האבלה והאומללה והמבולבלה מרוב צער ותוגה, כשישראל מתאגדים בקירוב לב ומתאחדים יחדיו, 'כולם נקבצו באו לך', ברגשי אהבה וידידות נימיה, הן המה נטפי תנחומין צדי ומרפא ללב וכדא' (תהילים קלג א) 'הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד'.

ואיתא בתנא דבי אליהו (זוטא פרק כא) וזה"ל: "בשעה שיאמר הקב"ה לציון (ישעיה ס א) 'קוּמִי אוּרִי כִּי בָא אוֹרְךָ, יאמר לפניו: ריבונו של עולם עמוד אתה בראש ואני עומד אחרֶיךָ. ואומר לה הקב"ה, יפה אמרת שנאמר (תהלים יב ו) 'עתה אקום יאמר ה' - ובמה היא שמחה בקיבוץ גזירה לתוכה בשמחה, שנאמר (ישעיה מט, יח) 'שְׂאֵי סָבִיב עֵינַיךָ וְרֵאֵי כְּלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ, חֵן לִי אֲנִי נָא, הִי כִּי כְּלֵם נִקְבְּצוּ תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כְּפָלֶה. באותה שעה מביא הקב"ה את אליהו וכן דוד צדקנו, וצלוותה של שמן המשחה ומקלו של אהרן בידיהם ונקבצים כל ישראל בפניהם, והשכינה לפניהם והנביאים מאחריהם והתורה מימנם ומלאכי השרת משמאלם וכו" ע"כ.

מבואר, נחמתם של ישראל קדושים בצאתם מן הגלות, בהתקבצות כולם יחדיו, כל ישראל עם השכינה הק', נביאים מאחריהם והתורה הק' מימנם ומלאכי השרת משמאלם כולם יחדיו באהבה ורעות, בשלום ובשלוח, והשקט ובנחת, בלא שום מקום פתח של פיורד או מחלוקת היללה וחלילה.

לפיכך לעתיד לבוא יבוא אליהו ומלך המשיח עם 'מקלו של אהרן' ומה ענין 'מקלו של אהרן' דייקא לכאן, בשלמה 'צלוותה של שמן המשחה' שפיר נוחא שכן היא באה למשוח את מלך המשיח כדון המלכים במשיחה משמן המשחה כמבואר בסוגיא דפ"ק דכריתות (ה).

ברם לכך נצרך מלך המשיח לחפוס לעצמו את 'מקלו של אהרן' דייקא בהיות הוא שושבינא דמטרוניא של כנסת ישראל קודש, לחברם ולאחדם יחדיו תדיר. כמו ששנינו בפרקי אבות (א יב): "הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הגרירות ומקרבן לתורה!" - לפיכך נצרך מלך המשיח כשיבוא במהרה לקבץ כל נדחי ישראל מכל פזורות קצוי ארץ, להחזיק 'במקלו של אהרן' דייקא שממנו יסוד שפע מידת השלום והעונה בלב כל ישראל יחדיו להתקבץ באהבים בעת שפְּלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ.

- > < -

והלום ידוע טיב המעשה המופלא המסופר ב'בבות דרבי נתן' (יב ג) על אהרן הכהן ע"ה עצמו, כיצד היה משכין שלום ושלוה ונחת בבתי כל ישראל. זה לשונו הוזהב: "אוהב שלום כיצד - מלמד שיהא אדם אוהב שלום בישראל בין כל אחד ואחד, כדרך שהיה אהרן אוהב שלום בין כל אחד ואחד, שנאמר (מלאכי ב ו): 'תוֹרַת אֱמֶת הִיְתִה בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא נִמְצְאָה בְּשִׁפְתָיו, בְּשֵׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הֵלֵךְ אִתָּהּ, וְדַבְּרִים הַשִּׁיב מִעוֹן'."

"כשהיה אהרן מוהלך בדרך, פגע בו באדם רשע ונתן לו שלום. למחר ביקש אותו האיש לעבור עבירה, אמר: אוי לי היאך אשא עיני אחר כך ואראה את אהרן? בושתי הימנו שנתן לי שלום! - נמצא אותו האיש מונע עצמו מן העבירה."

"וכן שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה, והלך אהרן וישב אצל אחד מהם, אמר לו: בני, ראה חברך מהו אומר: מטרף את ליבוי! וקודע את בגדיו! אומר: אוי לי! היאך אשא את עיני ואראה את חברי? בושתי הימנו, שאני הוא שסרתה עליו! - הוא יושב אצלו עד שמסיר קנאה מליבו."

"ההלך אהרן וישב אצל האחר, ואומר לו: בני ראה חברך מהו אומר: מטרף את ליבוי! וקודע את בגדיו! אומר: אוי לי! היאך אשא את עיני ואראה את חברי? בושתי הימנו, שאני הוא שסרתה עליו! - הוא יושב אצלו, עד שמסיר קנאה מליבו."

"וכשנפגשו זה בזה, נפפו ונשקו זה לזה, לכך נאמר (במדבר כ כט) 'ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל', ע"כ.

וכבר ביאר המפרשים בזה, כיצד היה אהרן ממציא ובודה דברים מעצמו לכל צד שחבירו מצטער כל כך על המחלוקת ביניהם עד שהוא 'מטרף את ליבו וקודע בגדיו וכו', אחר ששני הצדדים עדיין נתונים במריבתם ואש המחלוקת בערה במ.

ואין לומר שהיה אהרן משנה מן האמת מפני דרכי שלום כדקיימא לן בפרק הבא על יבמתו (יבמות סה): שמוטר לו לאדם לשנות בדבר השלום כענין אחי יוסף שאמר (בראשית ג טז) 'אביך ציוה וגו' כה תאמר ליוסף אנה שא נא וגו' ע"ש. - שהרי להדיא קיימא לן התם בבבות דרבי נתן (ד ד): "מפני מה בכו ישראל את אהרן שלשים יום אנשים ונשים מפני שדן אהרן דין אמת לאמתו. מנין לא אמר לאיש שסרתה ולא לאשה שסרתה לכך

נאמר 'ויבכו אותו כל בית ישראל. אבל משה שמוכחן בדברים קשים נאמר (דברים לה, ח) ויבכו בני ישראל את משה" ע"ש. אם כן הרי מוכח שדווקא על אהרן אמרו שהוא זה שהיה דן 'דין אמת לאמתו, והיינו אמת השלם בשלמות, כאשר הכתוב מעיד בו (מלאכי ב ו) 'תוֹרַת אֱמֶת הִיְתִה בְּפִיהוּ, וְעוֹלָה לֹא נִמְצְאָה בְּשִׁפְתָיו, בְּשֵׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הֵלֵךְ וגו'. והיינו שהיה רק האמת בפיו ולא נצרך לשום עולה גם לא בדרכי היתר, כי אם בשלום ובמישור. - וכיצד אם כן היה בודה מליבו שחבירו מצטער ומתחרט על המחלוקת.

ברם תירצו בזה, שאכן במסתרי לבב פנימה כל ישראל אחים וחברים אוהבים ואוהבים זה לזה, אלא שישאור שבעיסה מעכב ומסתיר אותה אהבה. וכל כך היה גדול כוחו והשפעתו של אהרן, שהיה בכוחו לגלות ולהוציא מן העולם אל הגילוי את האמת המכוסה בלב. והיינו פירוש 'אמת' - לאמתו' היא האמת האמתית שבעומק לב פנימה לא אותה שנראית מבחוץ. ובכוח דיבוריו של אהרן הכהן ע"ה מנחמת לב מלא וגדוש באהבתם של ישראל, שחבירך מטרף את ליבוי! וקודע את בגדיו! ואומר: אוי לי היאך אשא את עיני ואראה את חברי? - אכן נעשה כן בפועל ובגלוי בלב שניהם, ונתגלה פנימיות לבבם של ישראל המואסים במחלוקת ובמריבה, ואוהבים את השלום כדא' (תהילים קכב, ח) 'לִמְעַן אֲמִי וְרַעֲי אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם בְּנִי - שִׁבְכָן נֹכַח מִהֲרָה לִרְאוֹת בְּנַחֲמַת צִיּוֹן וּבְנֵי בֵית הַמִּקְדָּשׁ, כַּהֲמִשְׁךְ הַפְּסוֹק שֶׁם (פסוק ט): 'לִמְעַן בֵּית ה' אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשֶׁה טוֹב לָךְ, אֲמֵן.

- > < -

מנהגו של הרבי החוזה הקדוש מלובלין זצוק"ל לערוך את השולחן בסעודה שלישית של שבת קודש בחושך, כמנהג הרבה קהילות בישראל. במעטה אותה עלטה ששלטה בבית המדרש, היה תלמידו הנאמן היהודי הקדוש מפשיסחא זצוק"ל אוהב לדחוף את עצמו באין רואים בין האנשים אל תוככי הציבור הרחב כדי שלא ירגישו בו ולא יחושו לכבודו במקום מסוכב וכדומה, בתור אחד מגדולי התלמידים.

לפיכך היה מגיע בחשאי, נכנס אל הטיש בחשכה ובלאט, באין רואה ואין מרגיש, ודחוק את עצמו בין שורות החסידים כשווה בין שווים...

שבת אחת היו הדחופות חזקות מאוד: כל ניסיונות הנבאים והוראתם הנחרצת: נישט שטופען! (לא לדחוף!) לא הועילו כמעט כלום כי היה המקום צר מהכיל את כל הבאים לחסות בצל הקודש מכל אהרן ואהרן, כידוע שהתקיים בויעד אנפין באותו צדיק וקדוש, שנקרא 'הרבי של כל הרעבעלס', האי מקרא דידן: 'שְׂאֵי סָבִיב עֵינַיךָ וְרֵאֵי כְּלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ'.

והנה אחד החסידים שעמד בדיוק מאחורי היהודי הקדוש, נשען עליו חזק בכל כוחו לכל אורך הטיש, מחוסר יכולת לנעו לשום צד, ומחמת הדחוק שדחפלו מאחוריו, בלא שיידע כמובן על מי הוא נשען ונסמך... - ואילו היהודי הקדוש מצידו לא זע ולא נע, ונשאר לעמוד כך על עמדו בעוה ובגבורה עצומה!

אך משהועלה האור בנרות בסוף הסעודה כנהוג, הבחין פתאום האיש את מי הוא דחף, ועל מי הוא נשען לאורך כל הטיש... התבייש מאוד ונתכרכמו פניו, הוא ניגש ברעדה ורטט לפני היהודי הק' ובדמעות בעיניו ביקש בלב נשבר והפציר שימחול ויסלח לו!

אך היהודי הק' לא הבין כלל מה רוצה האיש ממנו, הוא תמה ואמר: הרי נשען עלי ספר תורה! שכן כל יהודי הוא ספר תורה! [כדקיימא לן בפרק אלו מגלחין (מע"ק כה).] 'העומד על המת בשעת יציאת נשמה חייב לקרוע למה זה דומה לספר תורה שנשרף ע"ש'.

לשמע תשובתו החל האיש בוכה חזק יותר, וטען: אדרבה, אם כן הלא אני הוא זה שנשענתי על ספר תורה גדול וקדוש! - נענה היהודי הק' ואמר: לא כך, כל יהודי צריך לחשוב שדוקא השני הוא הספר תורה הנכבד! אבל הוא עצמו לא זכה עדיין למדרגה זו, ואם כן אין כאן שום מקום לבקשת מחילה... - > < -

סיפר הגה"צ רבי גודל אייזנר זצ"ל, המשונה המפורסם של ישיבת חידושי הר"ם המפורארה דחסידי גור:

בפולין של מעלה בדור אחרון שלפני השואה, היו כידוע הרבה 'חבורות קודש', קבוצות קבוצות של בחורים ואברכים צעירים מלאים וגדושים בתורה ויראת שמים צרופה. אשר כנהוג ומקובל אצל חסידים התארגנו יחדיו באינד חבורת אש קודש, באהבה ואחוה שלום ורעות, 'איש את רעהו יְעִזֵר, וְלֵאחֵיו יֵאָמֵר חֵזק!' (ישעיה מא ו). כשבדאש כל חבורה נבחר אחד מן האברכים המבוגרים יותר, איש ידא וחרד אשר רוח בן, להשפיע על בני חבורתו תורה ויראת שמים באחדות ואהבה גדולה.

כוחם של אותם חבורות היה מפורסם באותו דור קשה השואה, בכך שהיו חזקים מאוד ויחידים, כאיש אחד בלב אחד. בעת שרוח ההשכלה ושל שאר התנועות החלוצים הצעירים למיניהם התפשטה בפולין כאש בשדה קוצים וסחפו אחריהם המונים מצעירי בני ובנות ישראל, והניסיונות של בחורי ישראל באותו דור להישאר נאמנים לה' | הפך בעפוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'מחשבות בלב איש'

נסעתי לשכונת רמות בירושלים לשליחות של מצוה, והיה עלי לחזור לפגישה חשובה בביתר עילית, בזמן.

שליחות המצווה התעכבה מעבר לצפוי, וכשהגעתי לתחנה הבנתי שלפגישה אני הולך לאחר, כי אין סיכוי להגיע בזמן גם אם האוטובוס יגיע עכשיו, אגיע באיחור!!!

ניסיתי לחשוב שהכל לטובה, ואין אדם שומע לי ומפסיד וכל מאמרי חז"ל שהם אמת צרופה, אבל באמת בשעת ניסיון זה לא קל לקבל באהבה ולהיות במצב של 'שלוחות הבוטח'.

בקשתי מה' שימציא איזה רעיון טוב, אולי שהם בביתר יתקשרו להודיע שיש איחור בפגישה או כל רעיון אחר, העיקר שלא יהיה איחור באשמתי'...

לפתע נעצר בתחנה רכב עם כמה בחורים צעירים, הם פנו אלי בשאלה: "אתה יכול לתת לנו דבר תורה?"! הסתכלתי עליהם בתמהון מבלי להבין מאיפה נחתו עלי החבר'ה האלו עם הבקשות שלהם. אבל עניתי להם בנימוס ואמרתי: "בשמחה רבה". "ולאן אתה צריך להגיע?" המשיכו להתעניין "לביתר עילית!" השבתי

"אז בוא עלה לרכב!!!" עליתי לרכב. הנהג שם גז לכיוון ביתר, והם כל הדרך צמאים לשמוע את דבר ה'. אני מרצה בפניהם את דברי הגמרא, והם מרותקים ושמחים לשמוע עוד ועוד.

כאשר סיימתי להרצות וכמעט שהגענו ליעד, שאלתי אותם למה נסעו ביתר עילית? ובאיזה ישובה הם לומדים בביתר? וכאן נכונה לי הפתעה. הם פרצו בצחוק של מעט מבוכה ואמרו לי שהם החליטו ביניהם, לעצור ליהודי הדתי / חרדי טרמפ בתנאי שהוא מוכן להגיד להם דברי תורה ובתמורה, לאן שהוא צריך יסיעו אותו עד ליעד שלו. זה יכל להיות לצפון לדרום למרכז להיכן שיקבש לשם יגיע, הם בכלל ממרכז הארץ.

בזכות הרעיון שהקב"ה הכניס להם למוח הם הורידו אותי במקום הפגישה כמה דקות מוקדם כנגד כל הסיכויים שבועולם!!!

ולשאלתי מדוע עצרו דווקא לי? הם ענו שראו שיש לי גמרא של דף היומי ביד אז שיערו בנפשם שאוכל לספר להם דברי תורה...

בעל המעשה: י.כ.ר.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיוור של השגחה פרטית מוזפן לשלוח אל ר' שפתה סמואלס נפסק: 15326517922 o.y.wines@gmail.com

ולתורתו היו קשים מאוד.

כנגד רוח הסערה של הטומאה הקשה, היו אותם חבורות נלהבות של בחורי ישראל קדושים וטהורים מחזיקים יחדיו תחת הנגהות האיתנה של 'ראש החבורה המשיעי' [קומדיאנט] שהיו כולם קשורים עימו בעבותות אהבה עצומה, וכך היו 'חבורות הקודש' שומרים ומשמרים על נחלת ישראל שלא תכבה, ונשארו נאמנים ושלמים ביהדותם. וכבר נודע והתפרסם כוחם של אותם 'חבורות' בימי השואה עצמה שהיו נחבאים במרתפים ובבונקרים שונים ברחבי פולין הדוויה, וממשיכים בעוז בלימוד תורתם הק' בלהב אש קודש, ובשמירת כל המצוות במסירות נפש.

על אחת מאותם חבורות סיפר ר' גדל שהראש חבורה היה מידידיו הקרובים בפולין שלפני השואה היה זה אברך משי מסולא בפו 'קומדיאנט' נמרץ מלא תבונה והתלהבות, שהיה נאמן ומסור מאוד לבני חבורתו, והם גם הם היו קשורים מצידם עימו בלב ונפש.

היה זה אברך תלמיד חכם ומתמיד גדול, מן ה'וישבים' שבשטיבל, רכון על תלמודו כשמונה עשרה שעות ביום; וגם היה עובד ה' נפלא.

והנה הגיעה עת הקשה של גזירת השואה! האיזמה הנאצים הגרמניים השתלטו במלחמת בזק מהירה [בלזין] על כל ארץ פולין, ותיכף עם כניסתם לכל אתר החלו בגזירותיהם האכזריות רצחו וחיסרו בחמת זעם ירחם הש"ת. באותם ימי הסתר וחשכות גדולה שהתקיימה בעוונותינו הרבים התוכחה הקשה שבמגילת איכה (ב ד-ה): 'דָרְךָ קָשָׁה כְּאֹיִב נִגַּב יָמֵינוּ כְּצֶה, וְיִהְיֶה כָל מַחְמְדֵי עֵין בְּאֵהָל בַּת צִיּוֹן שֶׁפָּךְ כָּאֵשׁ חֲמָה. הִיָּה ד' כְּאֹיִב בִּלְעַד יִשְׂרָאֵל, בִּלְעַד כָּל אֲרָמְנוֹתַי, שַׁחַת מִבְּעֵרָיו, וְיָרַב בְּבַת יְהוָה תִּאְנֶיהָ וְאֵנִיה, רַחֲמָנָה לִישׁוֹן.

והנה באותו פחד ומורא גדול, כשהסתתר לו הראש חבורה באחד המסתורים שבגיטו יחד עם כל משפחתו מחמת המצוק, פרצו לביתו יום אחד פלוגת חיילים נאצים שהשתוללו בחמת זעם ובתאוות רציחה של עשוי ועמלק החלו לירות ברובהם לכל עבר וללא הבחנה, האברך עצמו ראש החבורה ניצל מאותו טבח בקושי, אבל לנגד עיניו נהרגו אשתו וכל ילדיו רח"ל, והוא יצא מאותה טרגדיה נדראה שבור ורוצן, כולו שבר כלי בגוף ובנפש.

ר' גדל שהיה ידיד קרוב מאוד לליבו, סיפר שבאותם ימים קשים התחמק כדי שלא לפגוש בחבירו, מחמת רוב צער ומבוכה שלא ידע כיצד יפתח פיו למצוא דברי ניחומים למכת שבר אנושה שכזו, ובפרט שברון הספיק לשמוע מבני החבורה האחרים על עומק שברון ליבו ונפשו, באותה עת צרה וצוקה 'על עם ה' וגל בית ישראל' פי נְפִלו בְּחַרְב' (ש"ב א יב), ירחם המרחם על לב נשבר ונדכה.

לפתע באחת הלילות השחורים והחשוכים שבגיטו, כשמחזן השכל חרב ומחדרים אימה, בשעה שתיים לפנות בוקר, והנה דפיקות על דלת הבית של ר' גדל, הלב החסיד פעימה מרוב פחד, על פי רוב דפיקות כאלה בלב לילה אינם מבשרות טוב כלל, חיילי הס. הס. היו 'חוטפים' בלילות אנשים מתוך מיטותיהם באמתלות שונות... הוא כבר התכונן לנרוע מכל, החל לומר 'יודי' בתשובה לפני קל ח', וניגש כך בפיק ברכיים אל הפתח. והנה מה מאוד נדהם בראותו עומד בפתח את חבירו וידידו הקרוב אותו 'ראש חבורה' מסכן שרחב עליו עולמו, ועדיין לא ראהו לאחר המכה שנחתה עליו. הוא הכניסו היישר לביתו בסבר פנים יפות, הציע לפניו כוס משקה, והזמינו לישב עימו.

אך פניו של האברך המיוסר והכאוב אמרו כבר הכל, הוא דיבר בשקט ובעצב ואמר: אינני חפץ בשום כוס משקה כעתו ואני גם לא באתי 'להתייעץ' או לשוחח בדברי חיזוק כדרכנו... רק זאת אומר לך מה שמעיק עלי מאד, ובהיותך ידידי הקרוב אפתח לפניך סגור

ליבו.

תאמר נא ר' גדל, התחיל האיש לרטון בכבי דמעות וכי מעט נתתי מכל ימי חיי, הרי מי כמוך ידוע כמה התמסרתי לכל בני החבורה, כמה עבודה השקעתי בתפילות ובלימוד התורה כשמונה עשרה שעות בכל מעט לעתו; והנה עתה הגיעני כל זאת! מכה קשה וכואבת שכזו, אין בי את כוחות הנפש לעמוד בלחץ הסבל הנורא, ולהמשיך כך בסדרי תורה ועבודה. לפיכך באתי להודיעך, שכבר מוחלט בידי לקצוץ את הזקן הדוקנא קדישא רח"ל, כאשר קצתי בכל זאת! רח"ל. ר' גדל שישב מן הצד והאזין בקשב רב לכל דבריו, לא אמר מילה וחשב לעצמו מה אוכל לומר לו בכאבו הקשה והצורב, הרי ללמוד יודע הוא יותר ממני, בספרי החסידות בקי הוא היטב יותר ממני, ובודאי לא יתקבלו על ליבו בעת כזו שום דברי מוסר ותוכחה. נשא אפוא ר' גדל תפילה נרגשות במעמקי ליבו לפני מלך נאמן ורחמן, שיתן בפיו מענה טוב להציל נפש ונשמת ישראל. ואכן לאחר שסיים האיש לפרוק את אשר על ליבו, ובטרם צאתו לדרכו, אמר לו ר' גדל משפט אחד בעל משמעות חזקה: תן דעתך היטב על בני החבורה שלך, הרי הם לא יבינו אותך!!!

האיש לא אמר מילה קם בחטף וברח ונעלם לו, כמי שבלעו האדמה. ומאז לא ראהו ר' גדל בכל שנות המלחמה וגם לאחר שזכה ברחמי שמים להיצל מגיא התופת ועלה ברננה לארץ הקודש, לא שמע כלום ממנו.

והנה הלפו להם עשרות שנים, דור חדש קם ונהיה בארץ הקודש, חסידות 'גור' התעורה לה בעוז מאפרות הכבשנים וקם לו דור לתפארת.

והנה באחד הימים כשעמד לו ר' גדל בין הממתנינים הרבים בתור להיפקד בקודש בדחילו ורחימו על פתח חדרו של הרח"ק בעל 'בית

ישראל זצוק"ל, והנה ניגש אליו פתאום אותו ידיד וותיק מפולין של אז... כשהוא עטור זקן ופיאות ארוכים הוא ברכו בשמחה רבה בברכת 'שלום עליכם' לבבית ובהצביעו על זקנו הארוך אמר לו בחיוך רחב: געב אקוק ר' גדל! זעהסנו דעם בארד! דאס איז פון די 'חברה'! (הבט נא ר' גדל, רואה אתה את הזקן הזה, זהו כמותה של החבורה!).

את טיב זה המעשה היה המשפיע ר' גדל זצ"ל מספר תדיר לפרחי החסידים צאן קדשים שיידעו להעריך נכונה עד היכן מגעת כוחה של 'חבורה' ושל חברים טובים קרובים וידידים בלב ונפש. שעל אף כל הגדלות העצומה שהייתה לאותו אברך בר אוריין בתורה וחסידות צרופה, מה שעמד לו והצילו בעת הניסיון הקשה היה כוחה של חבורה!

וכמו שאמרנו והיעידו הרבה במדקי הדורות, ש'חבורות קודש' הללו המתאחדים יחדיו בלב ונפש במסירות ואהבה זה לזה, הם הם הצלת הדור!

הדור!

סיפר לי איש חסיד נאמן מוותיקי ירושלים ת"ו:

בהיות ילד בגיל שמונה הגיע הרבי הקדוש והטהור מרן רבי אהרן [בן הרח"ק רבי יששכר דוב זצוק"ל] מבעלזא זצוק"ל (יומא דהלולא במוצאי שבת קודש כ"א אב) מן העיר 'חל אביב', לשחות תקופת קצרה בימי הקיץ החמים בעי"ק ירושלים ת"ו בשכונת קטמון הישנה, ולקחו אביו עימו להשתתף ולחזות בעבודת אותו שרף ברוב עם הדרת מלך, והתקיים בו באותו צדיק אוהבם ואוהבם של ישראל מקרא זה: 'שָׂאֵי סְבִיבֵי עֵינַיךָ וְרָא, כָּלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ.

על פי רוב הם היו משתתפים בעריכת השולחן הטהור בליל שבת קודש, באותם שבתות הקיץ המאוותות לא היה ציבור גדול בטיש, מאחר שהרבי היה יוצא לעריכת השולחן בשעת לילה

מאוחרת מאד כדרכו בקודש. - ולכן על אף היותו ילד קטן, הצליח להיזקק ולהתקרב איך שהוא עד מקום הצדיק, ותפס מקום טוב בסמוך אל הרבי ממש. כשהגיע מרן לחלוקת השייכים מן הדגים הרים את עיניו הקדושות (שהיו רוב הזמן מושפלות כדרכו) כדי לראות למי צריך עוד לתת. והנה ראה בסמוך אצלו עומד הילד הקטן, כשהוא אוכל בדחילו ורחימו מן הדגים שקיבל זה עתה 'שייכים' מידיו של הגבאי הנאמן. פנה אליו הרבי בפנים מאירות ואמר לו במתק לשון קדשו: 'אינגאלע גיב אכטונג פון די ביינער! ילה, היזהר מן העצמות!'. והנה לא עברו כמה רגעים ושוב נושא הרבי את עיניו קדשו אל הילד, ומזכירו ברוך: אכטונג געבנין פון די ביינער! וכך היה עומד על המשמר כל עת אכילתו ומזכירו שוב ושוב, ולא נחה דעת קדשו עד שראה שסיים את אכילת השייכים הק' כראוי! והעיד בפני חסיד זה, שפנייתו זאת של הצדיק ישירות אליו בפני קהל ועדה, והקירוב המסור שדאג לשמירתו, חדרה אל ליבו ובכל עצמותיו, ונסכה בו רוח חיזוק עצום! הוא חש לפתע תחושת קירבה והתקשרות עצומה אל הצדיק הטוב והמטיב, כאשר זו תכלית אכילת השייכים להתקשרות כנועה, והרגיש שדואג לו מעומק לבבו ברוב רחמנותו!

ומני אז דבקה בו נפשו מאד, בראותו שפינה עצמו עבורו מדבקות מחשבותיו הנגלות והנשגבות שבטיש, כדי לשמור ולהשגיח על ילד קטן...

ובמשך כל ימי חייו בכל פעם שנוכר באותו קירוב מיוחד שהעניק לו הרבי בקרב עם ועדה מתחזק בו מאד!

שוש תשיש ותגל העקרה, בקבוץ בניה לתוכה בשמחה - ברוך אתה ה' משמח ציון בבניה

מוקד הזמנות ספרים • של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

